

ŞEHİT ŞİRİN DİRİL KIZ ANADOLU İMAM
HATİP LİSESİ

GELECEĞİN YAZARLARI

GELİNCİKLER DİYARI

HİKAYE SEÇKİSİ

ŞEHİT ŞİRİN DİRİL KIZ ANADOLU
İMAM HATİP LİSESİ

GELECEĞİN YAZARLARI

GELİNCİKLER DİYARI

EDİTÖR
HATİCE BAĞÇECİ

HİKAYE SEÇKİSİ
2024-2025

ŞEHİT ŞİRİN DİRİL KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ YAYINLARI
“İLİM İRFAN YURDUNDA...”

Genel Koordinatör
Musa SALİHOĞLU

Genel Yayın Yönetmeni
Fatih SEYHAN

Yazı İşleri Müdürü
Derya ÇALIKOĞLU

Editör
Hatice BAĞÇECİ

Kapak Tasarımı ve Mizanpaj
Hatice BAĞÇECİ

ISBN: 978-975-II-8564-8

ŞEHİT ŞİRİN DİRİL KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ YAYINLARI
Pınartepe Mah. Turgut Özal Bulvarı
NoI32 Beykent
Büyükkçekmece/İstanbul
(2I2) 873 47 00

<https://sehitsirindirilkizaihl.meb.kI2.tr/>

İÇİNDEKİLER:

Sunuş.....	
Veda Mektubu - Zeynep Mehlika ŞİMŞEK.....	3
Koruyucu Ajanlar:Elmas Operasyonu- Hatice Azra	
SAAT-.....	7
İstanbul - Zeynep Ceren ERKÖSE.....	12
Küçük Bir Kalp-Hafsa Zümra SEYHAN.....	15
Ceylin'in Başarısı - Nurcan Sena AYHAN.....	18
Son Devir - Aslı Zeynep CEBECİ.....	22
Ne Gerek Var Çiçeklere İlgi Göstermeye? - Gökçe	
Zehra KURUMAHMUT.....	26
Krallık Davası - Hatice ATA.....	27
Bir Madeni Para - Beyzanur TOPSUZ.....	30
Kibirli Kurt Molly - Eslem Meryem GÜVEN.....	32
Orman Kralı - Mina Duru ÇETİNKAYA.....	34
Sev Kendini - Sümeyra ALPSOY.....	36
Son İlk Gün - Meryem AÇAR.....	38
O Bana Özel - Eslem AL.....	45
Gizemli Saat - Belinay SAKALLI.....	47
Mavi Kapılı Oda - Irmak Şevval HAMARAT.....	50

SUNUŞ...

İlkokul ikinci sınıftan başlayarak, ortaokulu da kapsayan geniş bir sınıf düzeyinde yürütülen "Geleceğin Yazarları Projesi"nde amaç, öğrencilerimize okuma-yazma kültürünü kazandırmak, şiir, öykü, masal, anı, fabl, tekerleme gibi alanlarda eser üretebilecek alt yapıyı sağlamak, milli, manevi kültürel ve evrensel değerlerin dil aracılığıyla aktarımını sağlamaktır.

Bu amaçla, İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından hayata geçirilen "Geleceğin Yazarları" projesiyle , yazdıkları eserlerin bir kitaba bir esere dönüşmesinin heyecanını yaşayan çocuklarımızın yazarlık serüveninin başlangıcına tanıklık etmek büyük bir mutluluk bizim için.

Kitabımızda öğrencilerimizin hayal kurma becerisinden, hayallerini kelimelere dökerek bir hikaye oluşturma heyecanından, hikaye karakterlerini oluştururken gösterdikleri titizlikten, sözcüklerin üzerindeki hakimiyetlerinden, kelimeleri seçmede gösterdikleri hassasiyetten ve merhametlerinden oldukça etkilendik. Düzenlediğimiz hikaye yarışmasında da dereceye girenleri seçmekte zorlandık. Her biri birbirinden kıymetli eserleri okurken bizi anlayacaksınız siz de.

Keyifli okumalar dileriz.

Şehit Şirin Diril Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
Türkçe Zümresi

HİKAYE YARIŞMASI

BİRİNCİSİ

Veda Mektubu

Solgun gelinciklerin şehrinde hüznün hakimmiş. Bu şehirde bahçe, sokak, cadde, köprü adları hüznün doluymuş. Bu şehrin yağmuru dertli, rüzgârı hırçın, güneşi solgunmuş. Gülmeyenler Bahçesi kederlilerin mekanıymış. Bu şehirde bir tebessüme yer yokmuş. Ayrıca bu şehre gelen bir daha çıkamazmış. Daha önce bu şehirden çıkabilen görülmemiş. Şehre gelenler ya kendi üzüntülerinde boğulup ölmüşler ya da şehirden çıkmaya takatleri dahi kalmamış. Bu şehirde her renk gelincik varken beyaz gelincik yokmuş. Şehir o kadar kederliymiş ki eşyaların, ağaçların, gelinciklerin artık bir rengi dahi yokmuş.

Günlerden bir gün şehre beyaz bir gelincik gelmiş. Bu gelincik o kadar mutlu, o kadar neşeliymiş ki kederlerden griye bürünmüş bu şehirde beyaz gelinciğin geçtiği yerler renklenirmiş. Bu beyaz gelincik bir o kadar da arkadaş canlısıymış. Şehri gezmeye başlamış. İlk olarak şehrin göbeğinde bulunan Gülmeyenler Bahçesi'ne girmiş. Girer girmez içini bir hüznün kaplamış. İlk gördüğü gelinciğe sormuş.

-Nedir bu pürmelaliniz? Neden bu şehir solgun, mutsuz, demiş. Gelincik ise:

-Çok dertliyiz, çok sıkıntımız var. Şehir de zaten bizim bu dertlerimizden, üzüntülerimizden soldu. Biz mutsuz oldukça, şehir de mutsuz oldu, demiş.

-Peki derdiniz, sıkıntınız nedir? diye sormuş beyaz gelincik.

Gelincik ise dertlerinin ne olduğunu hatırlamadıklarını ve artık bunun hiçbir öneminin olmadığını söylemiş. Beyaz gelincik evine doğru giderken bu şehri nasıl canlandıracağını, halkı nasıl mutlu edeceğini uzun uzun düşünmüş. Bu şehirde birkaç gün konaklamış. Her geçen gün beyaz gelincik de diğerleri gibi solmaya başlamış. Bu şehrin gelinciklerini canlandıramayacağını anlayınca memleketine gitmeye karar vermiş. Çünkü her zaman yüzünden düşmeyen tebessümü gitmeye başlamış. Eskiden dağ, bayır demeden kilometrelerce koşup da yorulmazken artık attığı her adım beyaz gelinciğe işkence gibiymiş. Eşyalarını toplamış.

Memleketine gitmek için yola koyulmuş. Arkasında da yüzünde kalan son tebessümle yazdığı mektubu gülmeyenler bahçesinin eşiğine bırakmış. Kederlenmekten vakit bulan bir başka gelincik mektubu görmüş, almış ve okumuş. Yüreğini bir sıcaklık, yüzünü bir tebessüm sarmış. Solgun rengi canlanmaya başlamış. Bu gelincik mutluluk nedir tekrar hatırlamış.

Mektubu da aldığı yere bırakıp neşeyle evinin yolunu tutmuş. Artık eski üzüntüsünden, mutsuzluğundan eser yokmuş. Bu gelinciğin asıl rengi ortaya çıkmış. Bu gelinciğin asıl rengi sarıymış. Sarı gelinciğin neşeyle evine gittiğini gören solgun gelincikler onun bu halini görüp şaşırılmışlar ve ona sormuşlar

-Hey? Sarı gelincik, bu kadar derdin, üzüntünün içinde nasıl bu kadar mutlu olabiliyorsun?

Sarı gelincik onlara Gülmeyenler Bahçesi'nin eşiğinde bir mektup okuduğunu, ondan sonra böyle olduğunu söyleyince solgun gelincikler mutluluğa hasret, o mektubu okumaya gitmişler. Mektubu okuduktan sonra onlar da canlanmışlar, neşelenmişler.

Kısa zaman içinde bütün gelincikler bu mektubu okumuşlar. Şehirde artık keder, üzüntü değil, mutluluk, neşe hakimmiş. Sarı gelincikler bir oradan bir buraya koşuyor, mavi gelincikler ip atlıyor, kırmızı gelincikler salıncakta sallanıyormuş. Şehrin eski halinden eser kalmamış. Şehirde mektubu okumamakta ısrarcı olan yaşlı bir gelincik varmış.

O da yakın zamanda üzüntülerinin içinde boğulup ölmüş. Artık şehirde herkes mutluymuş.

İlerleyen zamanlarda istemese de beyaz gelinciğin yolu bu şehre düşmüş. Şehre geldiğinde çok şaşırmış. Arkasında bırakıp gittiği şehirde eser yokmuş. Mavi bir gelinciğe sormuş.

-Bu şehir eskiden çok kederliydi. Ne oldu da bu hale geldi?

Mavi gelincik de, Gülmeyenler Bahçesi'nin eşiğinde bir mektup bulduklarını, mektubu okuduktan sonra dertlerini unuttuklarını söylemiş.

Beyaz gelincik bu duruma çok şaşırmış çünkü o veda mektubunun koca bir şehri canlandırabileceğini düşünmüyormuş ama bu olmuş, o mektup sayesinde koca bir şehir canlanmış. Fakat o veda mektubunda ne bir yazı yazıyormuş ne de bir şiir.

Beyaz gelincik mektuba sadece koca bir gülücük çizmiş. Beyaz gelincik, mutluluğun da, üzüntünün de bulaşıcı olduğunu o zaman anlamış. Artık bu şehir Neşeli Gelinciklerin Diyarı diye anılmaya başlamış.

Zeynep Mehlika ŞİMŞEK

HİKAYE YARIŞMASI

İKİNCİSİ

Koruyucu Ajanlar: Elmas Operasyonu

Mahallemizdeki ağaç evde benim için sıradan bir gündü. 0 gün cumartesiydi ve önceki gün karne almıştık. Bugün ise tüm gün boştum ve arkadaşlarla yegâne buluşma yerimiz olan bu küçük fakat şirin ağaç evde oturmuş polisiye okuyor ve bizimkileri bekliyordum. Doğa kızı arkadaşım Ayşe'nin sesini duyduğum gibi pencereye koştum. Telaşlı görünüyordu. Arkasından takımın beyni Arif ve en sessizimiz Mehmet de geliyordu. Ekip tamam, diye düşündüm. 0 sırada Ayşe bir çırpıda eski halat merdivenleri tırmanmış ve yanımda bitivermişti. Nefes nefese bir halde konuştu:

- Elmas! Adamlar... Topkapı... Sarayı... telsiz...
 - Sakin ol Ayşe, dedim ve alelacele bir bardak su uzattım.
 - Otur hadi, biraz soluklan ve su iç.
- Sonunda Mehmet ve Arif de yetişmişti.
- Sonunda gelebildiniz. Ne bu hal?

İlk konuşan Arif oldu:

- Sorma Ecrin! Biliyorsun, Ayşe'nin babası komiser. Bazı günler evinde bile olaylardan haberdar olmak için telsizini açık tutuyormuş. Bu sabah da telsiz açıkken babası başka bir odaya gitmiş. Ayşe de bu sırada bazı konuşmalar duymuş. Anladığım kadarıyla hatlar karışmış ve birtakım hırsızların konuşmasına şahit olmuş. Adamlar hatta başkasının olduğunu fark edince hemen hat değiştirmiş tabii. Ayşe duyduklarını babasına söylediğinde ise babası inanmamış. Durum bu.

- Ve "Koruyucu Ajanlar" olarak yeni görevimiz, hırsızları yakalamak! Değil mi?

Ayşe sonunda kendini toplamıştı.

- Evet, kısmen doğru. Her şeyden önce biraz kanıt lazım. Ve tabii acilen bir plan. Çünkü anladığım kadarıyla o adamlar hırsızdı ve yeni hedefleri Kaşıkçı Elması!

- Yok artık!

Fakat Ayşe haklıydı ve kaybedecek zaman yoktu. Daha önceden gizem ve macera ile ilgilenen biz dört arkadaşın kurduğu grubumuz; kaçak inşaat yapılan ormanlar, dolandırıcılar gibi birçok konuda polise yardımcı olmuştu fakat yeni gündemimiz daha ciddiydi: Kaşıkçı Elması'nı korumak!

Şanslıydık ki, evimiz Topkapı Sarayı'na yakındı. Evlere dağıldık. Geri geldiğimizde herkes Topkapı'ya gitmek için ailesinden izin almayı başarmış, sadece Arif'in annesi izin vermemişti. O bize tabletiyle evden destek vereceğini söyledi. Ben, öğrendiğim tüm şifreleme yöntemlerini yazdığım defterimi, küçük telsizimi, biraz para ve bisikletimi almıştım. Ayşe bitkilerden yaptığı küçük topçuklarını, bunları fırlatmaya yarayan tüftüfünü almıştı. Mehmet ise bisikletini ve tuhaf bir şekilde yanından ayırmadığı misketlerini almıştı. Tüm ekipte birer telsiz vardı. Ayşe'yi bisiklette arkama aldım, Mehmet de kendi bisikletine bindi ve yola çıktık. Artık müze olan sarayı gördüğümüzde bisikletlerden indik ve onları uygun bir yere saklayıp kilitledik. Hızlı adımlarla saraya doğru yürümeye başladık. Bu sırada telsizden Arif seslendi:

-Yukarı bakın! Küçük dronumla sizi izleyip yakınlarda tuhaf bir şeyler oluyorsa size bilgi vereceğim.

O anda üstümüzdeki sessiz ve küçük dronu fark ettik. Arif'e teşekkür etmeye ihmal etmedik. Tam yanımdan iki adam konuşarak geçerken Ayşe birden durdu. "Bunlar o adamlar", dedi. Çaktırmadan izlemeye başladık. Onlar ilerlerken hantal olanı, diğerinin kolundan tutup çorbacıya doğru çekmeye çalıştı. Tabii bu sırada küçük bir zarf ellerinden düşmüştü.

- Rıza, görevden önce bir çorba içer miyiz?
- Çekiştirme Ziya! Şu an olmaz.
- Bak mercimek de varmış.
- İyi, tamam hadi.

Hemen fırlayıp zarfı aldım, Sorun şu ki şifreli yazılmıştı. Defterimiz aşağıdaki yazıları not ettim: 22-I- I- 24-26-4-2- 25-4-25-I4 -I- 6- I5 -I4 -24-2I-I2-I4- I4- 6- 22 -I2-I7- 24- I2- 22.

İncelemeye başladım. Bu sırada Arif telsizden “Bu, harfin alfabedeki sırası baz alınarak şifrelenmiş olabilir.” dedi. Tabii ya! Sağ ol Arif, deyip şifreyi çözmeye koyuldum. Harflerin sıraları ezberimde olduğundan uzun sürmedi. Sonuç, “saat üç buçukta elektrik kesintisi” idi. Demek oluyordu ki, elektrikler kesikken gizlice çalacaklardı. Etrafı kolaçan eden Mehmet ve Ayşe’den uyarı gelmesiyle birlikte zarfı kapatıp tekrar yere attım ve hızla uzaklaştık, alelacele saraya girdik. Mehmet saate

Ben ve Ayşe ayrı, Mehmet ayrı yönle gittik. Mehmet, güvenlik görevlilerini bilgilendirmeye gitti. Ayşe ile ben hazine odasına gittik. Bir köşeye gizlendik. Ayşe tüftüfünü çıkardı, ben ise defter sayfalarından birkaç uçak yaptım. Tam o sırada, elektrikler gitti! Herkes korkuyla dışarı kaçarken Ayşe'nin kalp atışlarını resmen duyabiliyordum. Gizlenmeye devam ettik. Birkaç dakika sonra o iki adam odaya girdi.

Biri diğerine "Hadil!" dedi. Köşeden çaktırmadan izliyordum. Karanlıktan pek bir şey göremesem de, Kaşıkçı Elması'nın bulunduğu cam fanusu bir çeşit cam kesici ile kesecek gibi duruyorlardı. Tam zamanı, dedim. Ayşe, el yordamıyla küçük bordo renkli çantasından iki üç minik şişe çıkardı. Bunların içleri özel olarak yaptığı bitkisel topçuklarla doluydu. Ben, bir anda tüm kağıt uçakları ardı ardına atmaya başladım. Adamlar henüz şoku atlatamamışken Arif, çoktan sarayın elektrik kontrol sistemine ulaşmış ve jeneratörü çalıştırmıştı bile. Fırsattan istifade, Ayşe kaşıntı tozu eklediği topçukları tüftüfıyla adamlara atmaya başladı. Kaşınırken şaşkınlıklarını görmeliydiniz! Kendilerini durduramadıkları için bizi de yakalayamadılar. Topçuklar bir dakika içerisinde bitti, etkileri ise kısa sürmüştü. Bu sefer ise Mehmet yetişti ve tuhaf renkli misketlerini hırsızların ayaklarının altına doğru fırlattı. Dengede duramayan hırsızlar, sonunda yere düştüler. Onlar kalkamadan güvenlikler yetişmişti.

- Eller yukarı!

Sonunda bitmişti. Herkes nefes nefese idi ama hırsızlar yakalanmıştı ve kendileri hariç herkes memnundu. Polise teslim edilirken şöyle konuştuklarını duyduk:

- Patrona ne diyeceğiz şimdi?

Bir daha görebilirsen Diyecek bir şey bulursun Ziya. Çorbacıymış!

- Sakın patronun Cem Bey olduğunu ve yandaki fabrikada çalıştığını söyleme Rıza!

- Şimdi sen söylememiş mi oldun Ziya?!
- (Polis) Cem Bey demek, araştıralım bakalım.

Tabii ki bir süre gülmemizi durduramadık. Bir gün sonra, her şey normale dönmüştü. Topkapı Sarayı'nın elektrik sistemine girdiği için Arif'i komiser abi uyardı, fakat amacımız güzel olduğundan ceza almadık. Meğer o adamlar bir çeteymiş. Ve yakalandıktan sonra liderlerini ve diğer üyeleri de açıklamışlar. Yani, dolaylı olarak bir hırsız çetesi çökerttik. Ve memnunuz. Sonra görüşmek üzere!

Hatice Azra SAAT

HİKAYE YARIŞMASI

ÜÇÜNCÜSÜ

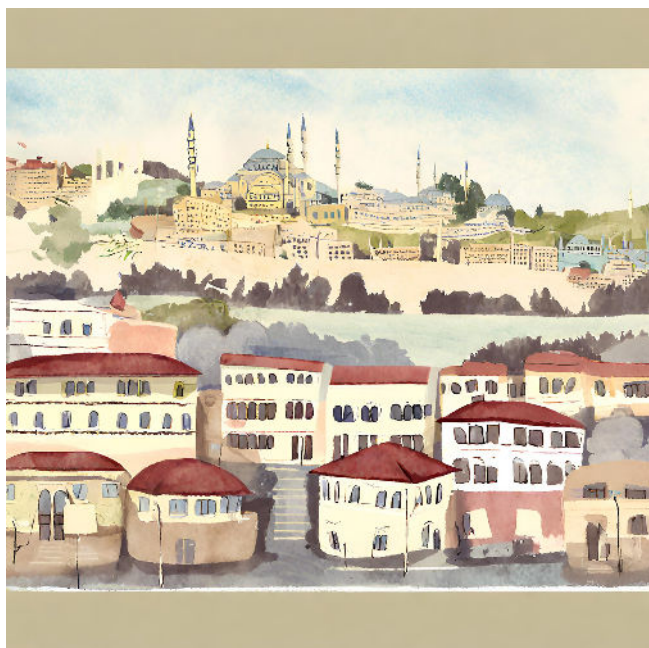
İstanbullu

Her sabah olduğu gibi bu sabah da uyandığımda pencereden gelen gün ışığı gözlerimi kamaştırmıştı. Dışarı baktığımda ise gördüğüm Galata manzarası gün ışığından daha etkileyiciydi.

İstanbul'da, buram buram tarih kokan bu şehirde, yaşamayı her zaman istemişimdir. Genelde burada tanıştığım insanlar o güzelim Paris'i geride bırakıp bu keşmekeş şehre neden geldiğini merak ediyor. İşin aslı tüm bu İstanbul merakım bir şiirle başladı. Bu şiirle tanışma hikayem ise hayli garip.

Yaklaşık beş yıl önce, Paris'te sürekli gittiğim bir kafe vardı: La Closerie des Lilas (Leylak Bahçesi). Bu kafeyi diğer kafelerden ayıran özelliği her masanın üzerinde dünyanın hemen hemen her yerinden önemli ve saygıdeğer yazarlarının isimlerinin yazılı olduğu bakır levhaların olmasıydı. İnsanlar bu yazarları ya araştırırlardı ya da zaten biliyor olurlardı. Yeni yazarlarla tanışabilmek adına her geldiklerinde farklı masalara oturlardı. Ben ise hep aynı masaya otururdum. Fakat bir gün geldiğimde "benim masam"ın dolu olduğunu görmüştüm. Mecburen başka bir masaya oturup buradaki yazarlara bakmıştım: Yahya Kemal Beyatlı ve Moreas. Moreas'ın kim olduğunu biliyordum ama diğerini ilk defa görmüştüm. Burada bir Türk yazar görmekse tek başına yeterince ilginçti.

O gün eve döner dönmez bu adamı araştırmaya başlamıştım. Şiirlerini aruz ölçüsüyle yazan bir şair olduğunu öğrenmiştim. Ancak aruz ölçüsünün ne olduğunu bilmiyordum. Çok üstünde durmadan hemen şiirlerine bakmak istemiştim.

Gözüme ilk çarpan “Bir Başka Tepeden” şiiri olmuştı. İlk başta “Yaşamıştır derim en hoş ve uzun rüyada/ Sende çok yıl yaşayan, sende ölen, sende yatan.” dizeleri dikkatimi çekmişti. Zaten yeterince hikayesini dinlediğim bu şehir hakkındaki bu şiir neredeyse tüm bakış açımı değiştirmişti.

Önce İstanbul hakkında bilmediğim hiçbir şey olmamasını istedim. O dönemde babam bir İstanbulludan daha çok şey bildiğini söylerdi. Nitekim buraya geldiğimde onun bu konuda haklı olduğunu anladım.

Buradaki insanlar hayatın akışına kendilerini öyle bir kaptırmış ki yaşadıkları yerin güzelliğini fark edemiyorlar. Oysa İstanbul, her şeyiyle Paris’ten çok daha güzel.

İstanbul’a ilk geldiğimde her şeyden önce bu güzide şehrin üç gözünü gezmiştim: yüzyıllardır Fethin hatırasını yâd ederek uyanan Üsküdar, şairleri, velîsi, evliyası ve şehidiyle İstanbul’u dinleyen Eyüpsultan ve İstanbul’un nabzını bir tepeden temaşayla beş yüz elli dört yıldır tutan Fatih. Ardından hiç vakit kaybetmeden İstanbul’da gezilebilecek her yeri, Galata’dan Yedikule Zindanları’na kadar, gezdim.

En sonunda yedi tepeli Aziz İstanbul’un büyüüne kapıldım ve buradan ayrılamadım. Gezdiğim onca yer arasında etkisinden çıkmakta zorlandığım Galata’nın sakin sokaklarında bir ev buldum. Artık İstanbul’da yaşayan gerçek bir İstanbulluyum. Ayrıca şair şu dizelerinde epey haklıymış: “... sade bir sentini sevmek bile bir ömre bedel.”

Zeynep Ceren ERKÖSE

Küçük Bir Kalp

Yer: Filistin

Muhammed Ali bir çocuktur. Ama o başka ülkelerdeki çocuklar gibi ülkesinde özgürce oyun oynayamıyordu. O, kalbi, işgal altında olan, Filistin de atan bir çocuktur. Kendi ülkesindeki çocuklar gibi o da masumdu, saftı. İşgalci İsrail askerlerinin ondan, ailesinden, arkadaşlarından ne istediğini anlayamıyordu. O ve onun gibi bir sürü çocuk, annelerinin söyleyeceği ninnilerle büyüyeceğine, bomba sesleriyle kurşun sesleriyle büyümüşlerdi...

Çatışmalar bir süredir kesilmişti. İşgalci İsrail askerleri bir süredir saldırmıyordu. Bunun farkında olan halktan çoğu kişi kurtulduklarını düşünüp seviniyorlardı. Belki de öyleydi... Sevinenler arasında Muhammed Ali de vardı. Doğduğundan beri kesilmeyen savaş sesleri belki de bitmişti. Belki de ilk defa sokakta arkadaşlarıyla kısıtlanmadan oyun oynayabilecekti. Bugün çoğu evde bayram havası esiyordu. Yıllarca işgal altında olan Filistin halkı kurtulduklarını düşünüyorlardı. İlk defa işgalci askerler bu kadar uzun mola vermişti.

Neşeyle girdi eve Muhammed. Babası dedesi ile salonda konuşuyordu. Konuşmalara kulak kabarttı. "Baba," dedi babası dedesine, "Sence gerçekten kurtulduk mu baba. Sevinmek istiyorum ama sevinemiyorum. Bu da onların bir oyunudur diye düşünüyorum"

"Şüphelenmekte haklısın," dedi dedesi, " Ben de tam emin olamıyorum. Ama şunu da biliyorum ki, bu mübarek topraklar bir gün kurtulacak. Bugün değilse yarın."

Sözlerini bitirdiğinde dedesi Muhammed'e döndü. " Oo benim torunum gelmiş. Gel de bir sarılayım."

Muhammed koşa koşa dedesinin yanına gitti. Önce elini öptü, sonrada sarıldı.

Dedesiyile kucaklaştıktan sonra mutfağa girdi. Her zamanki gibi annesi mis gibi kokan yemekler yapmıştı. İmkanlarının az olmasına rağmen annesi onlara her zaman nefis yemekler yapardı. Annesi, “ Muhammed hoş geldin canım, hadi git de babanları çağır yemek hazır.” dedi. Muhammed “Tamam anne hemen çağırıyorum.” dedi ve hızla salona koştu. “ Baba, dede yemek hazır annem sizi bekliyor.” Masaya Muhammed, kız kardeşi, dedesi, babası ve annesi oturdu. Yemekleri hemen bitirdiler. Annesinin yemekleri yine çok güzel olmuştu.

Tam hepsi masadan kalkacakken bir sesle irkildiler. Uzun zamandır duymadıkları duymakta istemedikleri bomba sesiydi bu. Muhammed’in küçük kalbi hızla atmaya başladı. Her bomba sesi duyduğunda böyle olurdu. Kalbi hızlı hızlı atar, elleri terler, içini bir korku kaplardı. Bu korku bana ne olacak korkusuydu. Daha doğrusu ölüm korkusu. Küçük bir çocuktu Muhammed böyle şeylerden korkması normaldi.

İlk duyulan bomba sesinden sonra evlerinin yakınındaki evlere de bomba atılmaya başlandı. Dedesi sıradaki hedefin kendi evleri olduğunu anladı. “Kapıya koşun,” diye haykırdı. Sesi bomba sesleri arasında az da olsa duyulmuştu. Muhammed var gücüyle kapıya koştu ve dışarı çıktı. Diğerlerinin de kapıdan çıkmasını beklerken bir bomba sesi daha işitti. Bu ses daha yakından gelmişti. Bu sefer bombalanan yer kendi eviydi.

Bombanın etkisiyle savruldu, yere düştü ve bayıldı. Gözlerini açtığında her yeri feci ağrıyordu. Zor da olsa doğruldu. Ve karşısındaki kendi evinin enkazına baktı. Ağlamak istiyordu, ama ağlayamıyordu. Evinin yakınındaki enkaza hüznle baktı. Hepsi sadece birkaç dakika önce bir evdi. Tekrar kendi evinin enkazına baktı. Annesini, babasını, kız kardeşini, dedesini kaybetmişti.

Ailesinin o enkazdan çıkması imkansızdı. Ev yerle bir olmuştu. Peki, niye o sağ kalmıştı.

Tam o sırada şehrin kapısından İsrail askerleri girmeye başladı. Bombaladıkları evleri bir de yağmıyorlardı. Muhammed, “ İşte bunun için yaşıyorum, ” dedi içinden. Yerden büyük bir taş aldı ve bağırdı, “Bombaladığınız evleri yağmalyorsunuz bir de, alın bakalım,” dedi. Artık içinde zerre kadar korku yoktu. Elinde tuttuğu büyük taşı bir askere doğru attı. Taş tam istediği yere isabet etti. Taş o kadar büyüktü ki taşı attığı asker yere yığıldı. Yanındaki asker silahına davrandı. Silahını Muhammed Ali’ye doğrulttu. Ve ateş etti. Muhammed hiçbir şey duyamıyordu, hissedemiyordu. Elini merminin isabet ettiği karnına götürdü. Elini geri çektiğinde kanlar içindeydi. O da yere yığıldı. Ve son sözleri şu oldu, “ Bu mübarek topraklar bir gün kurtulacak. Bugün değilse yarın”

Hafsa Zümra SEYHAN

CEYLİN'İN BAŞARISI

Ceylin salı günü son dersteydi. Okul çıkışında hızlıca eve gitmesi gerekiyordu. Çünkü cüzdanını evde unuttuğu için çok acıkmıştı. Eve vardığında annesinin yaptığı yemeklerin kokusu ile büyülenmişti adeta. Ceylin yemeğini yerken annesinin telefonu çaldı. Arayan Ceylin'in dayısıydı. Annesi konuşurken yemeğini yemeye devam etti Ceylin. Yemeğini yedikten sonra biraz kitap okudu ve ödevlerini yapmaya koyuldu. O, ödevlerini yaparken annesi odaya girdi ve “Pazar günü dayınlara gideceğiz kızım.” dedi. Ceylin “Haber verdiğin için teşekkür ederim anne” dedi ve annesini bir öpücükle odadan gönderdi.

Pazar günü yaklaştıkça uzun zamandır dayısını görmeyen Ceylin'in heyecanı artıyordu. Nihayet pazar günü geldi. Ceylin erkenden en güzel elbiselerini giyip hazırlandı. Aynı şehirde yani İstanbul'da oturan dayısına gittiğinde ailecek sohbet ettiler. Yemek yediler, çay içtiler. Ceylin sohbet sonrası dayısının bir kağıda bir şeyler karaladığını gördü. Dayısı uzun uzun dalıp arada bir birkaç cümle yazıyordu. Ceylin dayanamayıp dayısına sordu: “Dayı bunlar nedir?” Dayısı: “Uzun süredir kitap yazıyorum, yakında kitabı bastırmayı düşünüyorum.” Ceylin dayısının bu sözlerini duyunca oldukça heyecanlanmıştı.

Dayısı Ceylin'in heyecanını görünce devam etti "Bence kitaplar, bir insanın düşüncelerini, hayallerini diğer insanlara aktarabilmenin en güzel aracıdır. Farklı konularda hikayeler, romanlar oluşturmaktan ve bunları insanlar ile paylaşmaktan keyif alıyorum. Bir toplumun gelişebilmesi için toplum üyelerinin okuması kadar yazması da gerekmektedir. Tabii ki senin de iyi bir okur ve yazar olmanı çok isterim." Dayısının cümlesini bitirmesi ile annesinin arkadan "Kızım haydi gidelim, yarın okulun var!" demesi bir oldu. Ceylin eve giderken dayısının söylediklerini düşünüyordu. Dayısının sözlerinden çok etkilenmişti. Eve gittikten sonra dayısının sözlerini düşünmeden edemiyordu.

Ceylin güzel bir hafta geçirmişti. Okula devam ederken bir gün Türkçe öğretmeni "Sınıfa Yazar Seçiyorum" adı ile hikaye yazma yarışması düzenleyeceklerini söyledi. Ceylin bu haberi duyunca hemen dayısının sözleri aklına geldi. İçinde yarışmaya katılmak için istek ve heyecan oluştu. Eve gidince ailesi ile paylaştıktan sonra hemen dayısını aradı. Dayısı yarışmaya katılmasının çok iyi olacağını söyledi. Ceylin telefonda da olsa dayısının yüzündeki mutluluğu görebiliyordu. Ceylin bütün hafta boyunca günlük yaşantısına devam ederken aklında sürekli yazmayı düşündüğü hikaye vardı. Boş vakitlerinde hikayesini yazmaya çalışıyordu. Yazıyor, beğenmiyor ve değişiklikler yapıyordu. Dönem bitti Ceylin karnesini aldı. Neredeyse notlarının hepsi 100 puandı. Evdekilere sürpriz yapacağını düşünerek eve hızlı bir şekilde gitti. Ceylin eve vardığında ise hiç beklemediği bir manzara ile karşılaştı. Annesi ağlamaklı bir ses tonu ile "Hoş geldin" dedi. Ceylin hemen sordu "Anne, abi neden böylesiniz? Bakın takdir aldım!" dedi. Annesi "Dayın kalp krizi geçirmiş ve şu an yoğun bakımdaymış" dedi. Ve annesinin telefonu çaldı. Annesini arayan kişi Ceylin'in yengesiydi. Annesinin telefonu açması ile ağlama sesinin odaya yayılması bir oldu. Ceylin o zaman anladı, dayısını kaybetmişti.

Adeta yıkılmışı bu durum karşısında ama hala annesini motive edebilmek için çabalıyordu. Ceylin tatilin ilk haftasını cenaze namazına ve baş sağlığına gelen insanlara ayırmıştı. İkinci hafta ise yapması gereken ödevleri ve yazması gereken bir hikaye vardı. Zor da olsa Ceylin bunları yapmaya başlamıştı.

Tatil bittiğinde ise Ceylin'in Türkçe öğretmeni öğrencilerin yazmış oldukları hikayeleri topladı. Ve iki gün sonra sonuçlarının açıklanacağını söyledi. Ceylin'in annesinin durumu hiç iyi değildi bu yüzden Ceylin annesine destek olma amaçlı o hafta boyunca okula gitmedi. Haliyle de kimin yarışmayı kazandığını öğrenemedi.

Ceylin dört yıl sonra II. Sınıf olmuştu. Artık yazarlık mesleğini kesin olarak düşünüyordu. Ceylin bir gün kendi kitabı için farklı konular araştırırken kitaplıkta dayısından kalan bir kitap dosyası gördü ve aklına dayısının "Bir gün bana bir şey olursa yarım kalan kitaplarımı tamamlamanı bastırmanı isterim." sözlerini hatırladı. Ceylin artık kolları sıvamanın vaktinin geldiğini anladı ve kitabı tamamlamaya başladı. Bir ay geçmişti ve Ceylin dayısından kalan kitabı bitirmiş ve bastırmıştı. Ceylin kısa zamanda tüm ülke tarafından bilinen ve sevilen bir yazar oldu. Sınıfa girdiğinde arkadaşları onunla sohbet etmek istiyor ve dışarı çıktığında ise insanlar onunla fotoğraf çekirmek istiyorlardı. Ceylin bu durumdan çok memnundu ve daha fazla kitap çıkarmak istiyordu. Sekiz yıl sonra kendi adında ilk kitabını çıkartmıştı. Ve kitabının son sayfalarında insanlara umut veren cümleler bulunuyordu.

Ceylin'in bugün henüz otuz iki yaşında olmasına rağmen satışa çıkarılan dokuz kitabı ve hatırı sayılır bir birikimi olmuştu. Kitaplardan kazandığı para ile ailesini en güzel yerlerde yaşattı. Ailesinin, dayısının ve kendi hayallerini gerçekleştirmiş olmanın mutluluğunu her zaman içinde hissetti.

Nurcan Sena AYHAN

SON DEVİR

O gün dışarıda hava güneşliydi her zamanki gibi...Kızların çölün kumunda çarıksız basan ayaklarının altında ayrı, başlarını yukarı kaldırınca nar gibi parlayan güneşe bakıldığında içlerine yerleşen ayrı bir sıcak vardı etrafta. Kızlar o günün suyunu almak için efendileri tarafından kuyuya gönderilmişti. O gün etraf çok sessizdi. Nedense etrafta kimse yoktu ama o adam vardı. Şifa ve Hira adamı çok net görebiliyordu. O da kimdi öyle? Şimdiye kadar hiç görmedikleri biriydi o. Acaba kimdi? Bir çapulcu muydu? Onlar gibi bir köle miydi yoksa? Ya da yeni bir efendi olabilir miydi? Hira konuşmak için adama doğru yürümeye başladı. Adam Hira'yı görmeden Şifa onu çalılığın arkasına çekti. Ardından adam çalılarının arkasından gelen hışırtıları duymuştu. Bunu fark ettikten sonra onlara fark ettirmeden çalının dibine geldi.

Şifa adamı görür görmez yerden uzun bir sopa kaptığı gibi ayağa fırladı ve adamın boynuna sopayı doğrulttu. Hira kardeşinin bu davranışından hiç hoşlanmamıştı.

Hira adamın elini sıkarak, "Merhaba ben Hira" dedi. Ardından adam: "Merhaba ben de Kâşif, tanıştığımıza memnun oldum küçük hanım." dedi. Şifa kardeşini arkasına çekerek, "Hira uzak dur şu çapulcudan!" dedi. Şifa adama hiçbir şey demeden Hira'yı da alıp oradan hızlı adımlarla uzaklaştı.

Kâşif tanıştığı bu küçük hanımefendileri çok sevmişti. Çaktırmadan bulundukları bölgeye gitmek için onları takip etti. Kâşif bir süre boyunca onları izledi. Ardından onların çok ağır işlerde çalıştırıldığını far ketti. Onun geldiği ve gezdiği ülkelerde kızların ve kadınların böyle ağır işlerde çalıştırıldığını görmemişti. Kâşif, bu olanlardan hiç hoşlanmamış, ertesi gün için gün Hira ile kuyuda gizli bir görüşme ayarlamıştı. Kâşif, Hira ile buluştuktan sonra ona sorular sorup onunla röportaj yaptı. Kâşif, bu röportajdan çok etkilenmişti. Küçük kızı söyledikleri korkunçtu. Temiz su sıkıntısı, açlık, küçük çocukların ağır işlerde çalıştırılmasına kadar birçok şey anlatmıştı o küçük kız.

Kâşif çok etkilenmiş olsa da kesinlikle bu duruma bir çare bulunmalıydı. Ne yazık ki, tüm telefon hatları, telgraf hatları ve daha birçok iletişim yolu etraftaki baskıcı insanlar tarafından kesilmişti. Kâşif de buradaki insanları bırakmak istemediğinden, halk ile birlikte bu duruma itiraz etme kararı almıştı.

Bu kararını Hira ilk başta tereddüt ederek karşıladı ama sonra Kâşif'in bu teklifini kabul etti. Şifa'ya bunu söyledikten sonra ilk başta Şifa'nın, "KESİNLİKLE VE KESİNLİKLE HAYIR!" cevabını bekliyordu Hira. Ama Şifa hiç tereddüt etmeden kabul etti. Bir sonraki gün isyanlarını ve itirazlarını belli edecek büyük afişler hazırlamak için gidip çölün en büyük ağacının yanına yöneldiler.

Oradan büyük yapraklar koparıp üzerlerine taşla yazı yazdılar. Yazılar tam olarak şöyleydi: “ÖZGÜRLÜK İSTİYORUZ!”

Bu olayların üzerine iki kardeş ve kâşif, bekledikleri desteği diğer köle arkadaşlarından aldılar. Bunun üzerine Şifa, Hira ve kâşif bekledikleri ilgiyi toplayıp diğer köleler tarafından onların liderleri ilan edildi. Kâşif ve kardeşler lider ilan edildikten bir gün sonra sözde “Efendiler” ile bir “Kardeşlik Antlaşması” yaptılar. Bundan sonra kimse kimsenin hakkını gasbedemeyecekti.

O bölgede artık kölelik devri “SON DEVİR”di. İstediklerine ulaşan kâşif, kardeşlere artık evine dönmesi gerektiğini söyledikten sonra kardeşler çok üzülmüştü. Kâşif oradan ayrılmadan önce kızlara bir sürprizi olduğunu söyledi.

Kâşif eve dönerken basının karşısında nasıl bir konuşma yapacağını düşünürken büyük şehre varmak üzereydi. Şehre vardktan bir gün sonra ilk iş olarak basına bir açıklama yaptı. Bu açıklamadan sonra kaşifler, büyük iş adamları, bağış kurumları ve daha birçok insan bölgeye gitti ya da maddi anlamda yardımda bulundu. İnsanlar oraya geldikten sonra Kaşif'in sürprizinin ne olduğunu iki kardeş de anlamıştı.

Aslı Zeynep CEBECİ

NE GEREK VAR ÇİÇEKLERE İLGİ GÖSTERMEYE?

Merve, yan komşusu Şerife teyzeyi çok garip buluyordu. Şerife teyzeyi her gördüğünde, onun çiçekleriyle ilgilendiğini hatta onlarla konuştuğunu fark ediyordu. Merve'ye göre çiçekler sadece sulanmalıydı. Fazladan bir ilgiye gerek yoktu.

Bir süre sonra Merve, Şerife teyzenin yetiştirdiği çiçeklerle, kendi yöntemiyle yetiştireceği çiçeklerin arasındaki farkı merak etti. Denemeye karar verdi ve Şerife teyzeye çiçeklerin türlerini sordu. Şerife teyze hepsini tek tek söyledi. Ayrıca birkaç tane tohum verdi. Merve hemen çiçekleri yetiştirmeye başladı. Aradan tam bir sene geçti. Merve, sadece sulayarak büyüttüğü çiçeklerin, Şerife teyzeninkilere hiç benzemediğini fark etti.

Şerife teyzenin çiçekleri, capcanlı renk tonlarıyla etrafa neşe saçıyordu. Ama hemen yan balkondaki Merve'nin çiçekleri, sanki solacakmış gibi duruyordu. Merve çok şaşırılmıştı. Her gün sulamıştı oysaki. Şaşırmasına rağmen çiçeklerle ilgilenmenin, çiçekleri daha canlı büyüttüğüne ikna olmuştu.

KRALLIK DAVASI

Yıldız Krallığı'nda büyümüş olan Melike, adının anlamını tamamen taşıyan bir kızdı. Adının anlamı "kadın hükümdar, cesur kadın" demektir. Tek hedefi Ateş Krallığı'ndan, ölen anne ve babasının intikamını almaktır. Anne ve babasını öldüren kişi Ateş Krallığı'nın eski kralı olan Timur'du. Timur, Melike'nin anne ve babasını savaş yüzünden öldürmüştü. Yani Melike öyle biliyordu.

Timur'un bir tane de oğlu vardı. Bu kişi Tugay'dı. Tugay, zeki ve cesur bir insandı. Melike'ye kalsa bu intikamı hemen alırdı ama kız kardeşi Yaren buna izin vermiyordu. Yaren biraz kırılğan ve hasta bir kızdı. Melike bu yüzden ona çok değer veriyordu ve onun üzülmelerini istemiyordu. Çünkü ona bu konu hakkında söz vermişti. Fakat bir gün dayanamadı ve bir mektup yazdı Ateş Krallığı'na. Bu mektupta Ateş Krallığı ile Yıldız Krallığı'nın iş birliği yapabileceğinden bahsetmişti. Ama bu sadece plan ve göz boyamasıydı. Melike'nin planı şu şekildeydi: İlk başta iş birliğini yapıp sonra ise krallığı ele geçirecekti ve intikamını alacaktı.

Birkaç gün sonra mektuba geri dönüş geldi. Bu teklifin kabul edildiği yazıyordu mektupta. Melike bu mektubu okuyunca sevinçten kahkaha atmaya başladı. Sonuçta intikamını alabilecekti. Tam o anda odaya Yaren girdi. Melike toparlandı ve "Ne zamandan beri odama izinsiz girmeye başladın?" diye sordu. Yaren "İçerden ses gelince hemen girim ve senin için korktum." dedi ve özür diledi. Melike, Yaren'in yüzünün düştüğünü görünce "Tamam ama bir daha benim için endişelenme ben kendimi koruyabilirim." dedi. Ardından bir mektup daha geldi Ateş Krallığı'ndan, bu mektupta bir akşam yemeği teklifi vardı. "Eğer gelerseniz beni çok mesut edersiniz." diye bir söz vardı mektupta,

Melike de bu sözü alaycı bir şekilde tekrarlıyordu. Akşam olmuş ve Melike, Yaren fark etmeden çıkmayı başarmıştı krallıktan. Evet, işte Ateş Krallığı'na varmışlardı. Fakat Melike saraydan hızlıca çıktığı için babasının verdiği uğur kolyesini takmayı unutmuştu. O kolyeyi aslında dedesi babasına, babası da Melike'ye vermişti. Yani dedesinden hatıraydı.

Bu iş yemeği Melike'nin en keyifli yemeğiydi. Sonuçta bu işin ucunda intikam vardı. Tugay ise Melike'nin oyununu biraz anlamış gibiydi ama konuyu bilmiyordu. Melike bu yemekteyken Yaren ise Melike'nin odasına girmiş ve mektupları karıştırmıştı. Ardından da ağlamaya başlamıştı çünkü bu iş mektubunu görmüştü. Ablası ona verdiği sözü tutmamıştı.

Melike saraya geldiğinde hemen onun yanına koşmuş ve ondan özür dilemişti fakat Yaren'in bir şartı vardı. Bu şart artık Melike'nin her gittiği yere Yaren'i de götürmesiydi. Melike bunu kabul edemezdi ama kardeşiyle ömür boyu küs kalamazdı. Bu yüzden kabul etmişti.

Birkaç gün sonra Tugay ve Melike yine bir araya gelmiş ve yanlarında Yaren de vardı. Melike bu sefer hilal şeklindeki kolyesini takmıştı, bu onun şans kolyesiydi. Tugay da o gün dedesinin verdiği o kolyeyi takmıştı, o kolyede ise yıldız şekli vardı. O zamanlardaki inançlara göre hilal ve yıldız yana gelirse bir mucize gerçekleşir bu olay ya kötü ya da iyi olurmuş. Tugay ve Melike konuşurken bir anda kolyeleri parlayıp boyunlarından koptu ve birbirlerine sanki mıknaş varmış gibi yapışmıştı. Herkes bu olaya çok şaşırmıştı ve bir güvercin gelmişti ama ağzında bir not vardı bu güvercinin, Tugay hemen o kağıdı alıp açtı. Bu kağıtta "ATEŞ VE YILDIZ KRALLIĞI DÜŞMAN DEĞİLDİR! BU İKİ KRALLIK DA DOSTTUR FAKAT EN BÜYÜK DÜŞMANI HAVA KRALLIĞI'DIR." yazıyordu. İki taraf da birbirlerine şaşkın bir şekilde bakıyordu.

Bu güne kadar Hava Krallığı ile bir sürü anlaşma yapmıştı iki taraf da. Birlikte iş birliği yapıp sonsuza kadar Hava Krallığı'ndan intikam almak için yaşamıştı iki taraf da. ATEŞ VE YILDIZ KRALLIĞI SONSUZA KADAR DOSTÇA YAŞADILAR.

BİR MADENİ PARA

Merhabalar, benim adım bir lira. Bugün sizlere uzun zamandır anlatmak istediğim hikayemden bahsedeceğim. Sizi çok meraklandırmadan anlatmaya başlayayım.

Ben adı hakkında hiçbir fikrim olmayan bir fabrikanın kasasında bulunuyordum. Orada arkadaşlarımla çok mutluydum. Bir gün hiç beklemediğim bir şey oldu, birine maaş olarak verildim. Verildiğim adam I lira eksik olduğunu iddia etti. Patron da ona madeni para kasasını getirmesini söyledi. Sonuç olarak onca para arasından seçilip adama teslim edildim.

Yeni sahibim, her maaş aldığı anda küçük kızı Buğlem'in kumbarasına I TL bırakırmış. O günün parası da ben oldum. Buğlem babasının yanına gelip "Babacığım bugünkü paramı alabilir miyim?" dedi. Babası kızı her günkü gibi parasını verdi. Kız beni alıp kumbarasına attı. Orada Bobi ve Dodi ile tanıştım. Onlarla çok eğlendim. Birbirimize başımızdan geçenleri anlattık.

İşte o gün geldi çattı. I TL, I TL her gün atarak kumbarasını dolduran Buğlem kahvaltısını hızla bitirdi. Kumbarayı patlatmak için salona getirdi. Kumbara çok ağırdı. Buğlem yere düşürdü ve Buğlem'in yere düşürmesiyle kumbara patladı. Kumbara patlar patlamaz düğünlerdeki çocukların gelinin yere küp atmasıyla beraber şekerleri toplaması gibi Buğlem de yere dökülen paralardan 20 TL toplayıp hemen dondurmacı Musa'ya koşturdu. Buğlem'in aldığı paraların arasın da ben de vardım. Buğlem beni ve bir kaç parayı alıp cebine attı. Giydiği tulumun cebi yırtıktı. Buğlem koştukça aşağıya düşüyordum. Maalesef oldu Buğlem koşarken delikten düştüm.

Yuvarlandım yuvarlandım yuvarlandım ve bir dilencinin önüne düştüm. Çocuk kimse görmeden beni aldı. Benim aklım hala Buğlem'deydi. Buğlem'i çok özölüyordum. Çocuk koşarak babasının ve annesini yanına geldi babası çocuğa bağırdı. "Nerde kaldın!" dedi.

Çocuğun korkudan dizlerinin titrediğini hissedebiliyordum. Sana 1 TL getirdim der gibi babasına parayı verdi. Adam sabahleyin erkenden kalkıp bankamatiğe geldi banka kartına beni yani 1 TL yükleyecekti. Çok şaşırdım ne kadar para olsam da bankaya bu kadar küçük para yükleyeni ilk defa görüyorum.Adam hiç beklemeden beni bir delikten attı.Orada bir sürü kağıt para vardı. Onlarla konuşmadan kocaman iki sene geçirdim.

Hayal ettiğim tek bir şey vardı: Buğlem'e geri dönmek. Hayalimin hiç gerçek olmayacağını düşünmüştüm ama oldu. Buğlem'in annesi çalışmaya başlamış ve ilk maaşını almaya gelmişti. Beni aldı ve eve geldiğinde kızının yeni kumbarasına attı. Çok mutluydum çünkü olmam gereken yerde, Buğlem'in kumbarasındaydım.

Evet arkadaşlar anlatacağım bunlardı. Bir paranın başından geçebilecek en garip olay bu olabilir.Bu arada şu an Musa amcanın kasasındayım. Buğlem benimle kendine kavunlu dondurma aldı ama ben yine onunla buluşacağıma inanıyorum.

Beyzanur TOPSUZ

KİBİRLİ KURT MOLLY

Bir varmış bir yokmuş. Annem kek yapmış babam da bu keki yemiş. Benim de fablım burada başlamış.

Bir zamanlar bir orman varmış. Bu ormanda herkesin pek hoşlanmadığı bir hayvan yaşamış. Bu hayvan kurt Molly imiş. Molly herkese: “Bu ormanın en güçlü, en akıllı, en sevimli hayvanı benim.” dermiş. Kendinden başka kimseyi beğenmeyen, burnu havada bir kurtmuş. Molly’nin çok kötü alışkanlıkları da varmış üstelik. Nerdeyse hiç kitap okumazmış, ödevlerini yapmaz, grup çalışmalarına katılmaz, az çalışır, çok konuşurmuş. Ödevlerini yapana kızar, bazen candan atlar bazen de takla atarmış. Bu davranışları nedeniyle sürekli disiplin kuruluna gider, cezalar almış.

Bir gün Molly’nin okuluna yeni bir öğrenci kayıt yaptırmış. Bu öğrencinin adı Shelly imiş. Bir aslanmış, Shelly. Molly’nin aksine Shelly, kitap okumayı çok sever çok çalışır ,ödevlerini hemen yaparmış.

Aylar ayları, günler günleri kovalamış. Kurt Molly ile aslan Shelly arasında rekabet olmaya başlamış. Bu rekabette Shelly, Molly’i hep geride bırakıyormuş. Bu durum Molly’nin canını çok sıkmaya başlamış. Herkesin Shelly’den bahsetmesi herkesin onu övmesi Molly’i çok ama çok kıskandırıyormuş. Molly bir gün dayanamamış ve Shelly ile kavga etmiş. Neden kavga ettiğini soran okul müdürüne ise Shelly’i çok kıskandığını, onun popüler olmasına dayanamadığını ağzından geçirivermiş. Sonra anlatmış her şeyi. Ailem çalışkan olmadığım için beni sevmiyor. Başaramadığım her şey için bana destek olmak yerine beni yetersizlikle suçluyor. Kendi başıma hiçbir işi başaramayacağımı söyleyip duruyorlar. Beni sürekli Shelly ile kıyaslıyorlar.

Onun gibi olamamak benim suçum mu peki? Ben mi istedim böyle olmayı? Molly'i daha fazla üzmemek istemeyen okul müdürü bu seferlik Molly'e ceza vermemiş ve odadan çıkabileceğini söylemiş.

Müdürün odasından gözyaşları içinde çıkan Molly'i Shelly karşılamış. Ona sarılıp:“Bundan sonra dost olalım. Başarısız olduğumuzda bizi sevmeyenlerden uzak duralım. Bizi başarılı olduğumuz için değil biz olduğumuz için gerçekten sevenlerle dost olalım. Sana söz veriyorum Molly ben seni başarıların için değil birlikte başaracaklarımız için seveceğim.” demiş.

Eslem Meryem GÜVEN

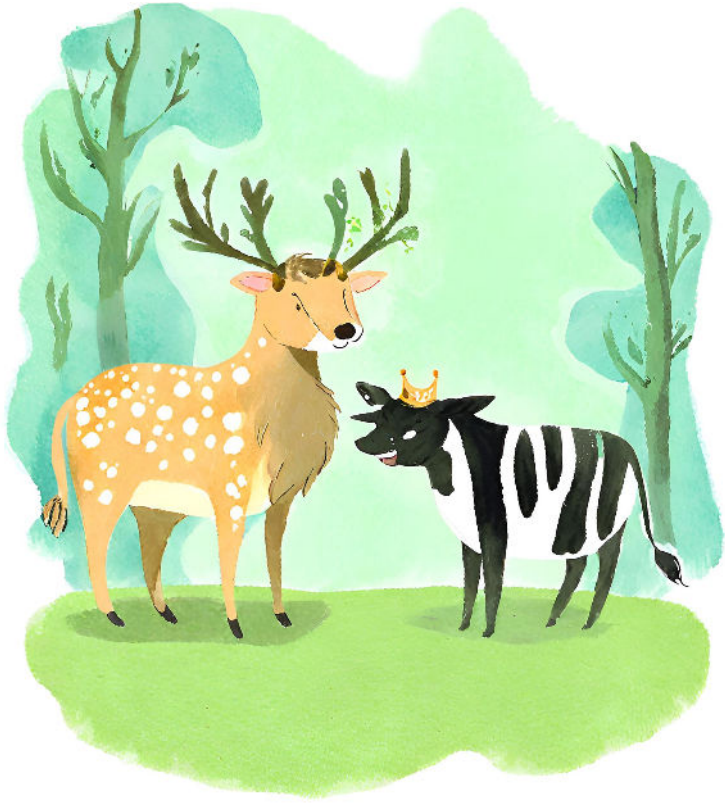
ORMAN KRALI

Bir zamanlar, memleketin birinde yaşıyan bir adam varmış. Bu adam ailesiyle birlikte bir köyde yaşıyormuş. Aile geçimini hayvancılıkla sağlıyormuş. Bir gün çocuk babasından onu ormana götürmesini istemiş. Baba, çocuk daha küçük diye götürmek istememiş. Çocuk çok istese de babası kabul etmemiş.

Birkaç hafta sonra çocuk tek başına ailesinden gizli ormana gitmiş. Çocuk ormanda kendi besledikleri ineği görmüş. Çocuk önce babasına söylemeye karar vermiş ama sonra vazgeçmiş. Tam ineğin yanına gidecekken inek birden konuşmaya başlamış. Çocuk hem çok korkmuş hem de çok şaşırmış. İnek “Buraların kralı benim, şimdi git ve bana yiyecek bir şeyler getir” demiş. Çocuk hayır anlamında başını sallamış. Sonra bir geyik gelmiş ve demiş ki “Asıl ben buraların kralıyım” demiş. Bir anda geyik ve inek kavga etmeye başlamış.

Çocuk bir telaşla babasının yanına gitmiş. Babası çocuğun sırf ormana gitmek için böyle bir şey uydurduğunu düşünmüş ama çocuğunu kırmamak için gitmiş. Babası geyikle ineğin aralarına taş atmış ve iki hayvan da korkup kenara çekilmiş. Baba “Gerçekten kral olmak sizin için bu kadar önemliyse gidin ve köpek ve kediye ayırın. İlk ayıran kişi kral olur” demiş. İki taraf da bunu kabul etmiş ve onlara iki hafta süre vermiş. İki hafta boyunca iki hayvan da rekabete girmiş. En sonunda geyik kazanmış.

Geyik kral olduğunda halka şunu yapın bunu yapın, diye emirler vermiş. Halk çok fazla dayanamayarak isyan etmiş. Geyik bu isyana dayanamayıp kral olmaktan vazgeçmiş. İnek bunu duyunca çok sevinmiş. Çünkü kendinin kral olacağını biliyormuş.

İnek kral olunca aynı şey onun başına da gelmiş. Aradan birkaç hafta geçmiş ve daha sonra geyiğin köpeklerle kediye rüşvet verdiğini ve yine eğer kral olursa onlara hayal edemeyeceği kadar yemek vereceğini söylediği ortaya çıkmış.

İnek bunu duyunca çok sinirlenmiş. İnek :“Sen nasıl böyle bir şey yaparsın? Ben de kaç gündür nasıl kediyle köpeği ayırdığını merak ediyordum.” demiş. Sonra baba “Bak hile yaptığına değdi mi, kral olunca her şeyi yaptırtamıyorsun” demiş.

Mina Duru ÇETİNKAYA

SEV KENDİNİ

“Mum olmak kolay değildir, ıstık saçmak için önce yanmak
gerek.”

Hazreti Mevlânâ Celâleddin-i Rumi

Uyandığımda henüz güneş doğmamıştı. Biraz daha uyumak için gözlerimi kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda odamın içi oldukça aydınlıktı, geç kaldığımı anlamam için saate bakmama gerek kalmamıştı. Saatin 8.50 olduğunu gördüğümde kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı.

Evet, servisi kaçırmıştım ve ders başlamadan okula yetişmem pek mümkün değildi. Hızlıca yatağımdan zıpladım, yüzümü yıkamak için lavaboya koştum. Dişlerimi fırçalamak için bile yeterli sürem yoktu. Neyse ki çantamı gece yatmadan önce hazırladım diye düşündüm. Evden çıktığımda saat 9.00 olmuştu bile. Hızlı adımlarla otobüs durağına doğru yürüdüm ve ilk gelen otobüse bindim. Otobüse bindiğimde otobüsteki herkesin bana baktığını, hareketlerimi izlediklerini hissettim. Ellerim titremeye başlamıştı, nefes alış verişim de hızlanmıştı. Terlediğimi fark etmem de çok uzun sürmedi. Geçen sene annem ve babam vefat etmişti. O zamandan beri topluluk içerisinde huzursuz oluyorum. Etrafımdaki insanlar bana bakıyor, beni izliyor gibi hissediyorum.

Otobüste oturacak hiç yer olmadığı için orta bölümdeki cam kenarına yaslandım. Bir saat sonra okuluma gelebilmişim. Bahçe kapısından girerken ders zili çaldığını duyabiliyordum, bahçede kimse gözükmüyordu. Sınıfın kapısına geldiğimde ellerim titriyordu. Kapıyı tedirginlikle çaldım ve usulca içeri girdim. İçeriye girdiğimde içimde yine aynı his vardı. Herkes bana bakıyordu. Öğretmenimden özür diledikten sonra yavaşça sırama oturdum.

Beraber rehberlik öğretmenimizin yanına gittik. Anne ve babamı kaybettiğimi o günden sonra nasıl hissettiğimi konuştuk. O günden sonra sık sık görüşmeye gitmeye devam ettim.

Bazı haftalar sosyal kaygımı yenmem için görevlerin olduğu listeler verdi. Bunları yaparken bazen utandım bazen yüzüm kızardı. Her geçen hafta hissettiğim huzursuzluk sonbaharda ağaçtaki yaprakların dökülerek azalması gibi azalarak yok oluyordu. Okulun ikinci bir aile olduğunu, iyi öğretmenlerin gözetim ve yönlendirmesinde insanın kendini nasıl gerçekleştirebildiğini fark ettim. Bir şeyi istemenin yeterli olmadığını, bunun için harekete geçip kendini zorlamanın ne kadar önemli olduğunu gördüm.

SümeYra ALPSOY

SON İLK GÜN

Yaz mevsimi... Dışarıdan denizin kayalara vurma sesi geliyor, cırcır böcekleri ötüyor, güneş her yeri ısıtıyordu. Miyase ise iki elini başına koymuş düşünüyordu. O kadar dalmıştı ki bugün dışarı çıkacağını unutmuştu. Dışarı çıkıp yapacağı şeyler vardı. Bugün Bursa'daki son günüydü. Yarın gidecekti. On günü dolu dolu geçmişti ama bugün daha hareketli bir şeyler yapacaktı.

Bursa'ya yaz tatiline gelmişti. Teyzesinin izniyle onun yazlığında kalıyordu. Buradaki günleri çok güzel geçmişti. Özellikle yaptığı gece yürüyüşleri çok güzeldi. Sabah kahvaltı yapmak da güzeldi. Bunları düşünürken dışarı çıkması gerektiğini hatırladı. Hazırlandı, oltasını aldı ve evden çıktı. Heyecanla merdivenlerden inerken düşeyazdı. Merdivenlerden indikten sonra çok kısa olan taşlı yolu da geçti. "Dağ yolundan geçermiş gibi değil mi? Aslında bir nevi doğru. Burası bir köy, Kurşunlu köyü. Ama Kurşunlu dağ taş olan bir köy değil. Burada deniz her yeri kuşatmıştır. Öyle ki denizi köyün her yerinden görebilirsiniz."

Şansa, Miyase'nin kaldığı evde tam denize karşıydı. Yolu geçtikten sonra bir banka oturdu. Biraz denizin dalgalarını dinlemek istiyordu. Derken banka birisi daha oturdu. Güneş yüzünden kaşları çatık gözleri kısıktı. Kahverengi saçları çok elektriklenmişti. Eğilir şekilde bankta oturuyordu. Bir süre geçtikten sonra konuştu: "Bu denize girilir mi?" Belli ki buraya ilk defa gelmişti. Ve daha ilk günleriydi. Miyase cevap verdi: "Evet, berrak güzel bir deniz, girilir." Kız: "Tamam" dedi ve banktan kalktı. "Görüşürüz!" dedi ve gitti. Bu da neydi böyle? Bir yabancı ile olması gerekenden fazla samimi bir konuşmaydı ve bu samimiyet tuhaf hissettirmişti, tuhaftı.

Yere koyduğu oltasını aldı ve balık tutacağı yere doğru ilerledi. Sabahın erken saatleri olduğu için neredeyse kimse yoktu. O da bir köşeye gitti ve misinasının ucunu ayarladıktan sonra denize attı ve beklemeye başladı. Bekledi, bekledi, bekledi... Ve o da ne? Misina uzun bir süre sonra nihayet çekistirilmeye başlamıştı! Miyase oltayı çekti ve oltanın ucundaki balık ortaya çıktı. Olması gereken büyüklükte bir balık tutmuştu. Ama balığı nereye koyacaktı? Kova getirmemişti. Balığı geri mi bıraksaydı? Bunun için çok uğraşmıştı. Geri bırakmaya kıyamadı. Etrafına baktı. On yaşlarında kovası olan bir çocuk görünce aklına bir fikir geldi. Çocuğun yanına gitti ve ''Adın ne senin?'' dedi. Çocuk ''Hasan Osman'' dedi. Miyase çocuğa ''Heee. Hasan şöyle ki ben de burada balık tutuyordum ama tuttuğum balıkları koyacak bir kovam olmadığını fark ettim. Senin için de uygunsa kovayı beraber kullanalım mı?'' dedi. Çocuk: ''Hayır olmaz'' dedi. Miyase biraz düşündükten sonra: ''Benim tuttuğum balıklar da senin olsun'' diye teklif etti.

Çocuk bunu kabul etti. Balıkları tutup kovaya koymaya başladılar. Vakit ikindiye yaklaşmıştı. ''Ben daha tutmayacağım, çok sıkıldım'' dedi Miyase. Çocuk da ona katıldı ve ''Balıkları sayalım o zaman'' dedi. Saydılar. Tam yirmi üç tane balık tutmuşlardı. Bu tutmaya başladıkları zamandan tutmayı bitirdikleri zamana göre az, tuttıkları denizdeki balık sayısına göre biraz fazlaydı. Yani yirmi üç balık fena sayılmazdı. Eve gidecekken Miyase biraz balık almak için çocuğu ikna etmeye çalışsa da çocuk kabul etmedi. ''Ne gıcık bir çocuk! Biraz balık verse ne olur sanki?'' Diye söylenerek eve gitti.

Bugün kaplıcaya gidecekti. Bursa'nın doğal kaplıcaları olduğunu okumuştı. Vakit ikindi olduğu için şimdi gidemezdi gitse de o gidene kadar hava kararırdı. Ertesi gün de gidemezdi. Yine erken kalkması ve gitmek için hazırlanması gerekiyordu. Kaplıcaları göremeyeceği için biraz üzülse de çok kafaya takmadı. Tam anahtarla kapıyı açacakken merdivenin aşağısından biri ''Pişt!'' diye seslendi. Seslenen sabahki kızdı. ''İşin yoksa bi' aşağıya gelebilir misin?'' Bu saate çağırdığına göre önemli bir şey söyleyecek olabilirdi. Miyase anahtarını aramayı bıraktı ve merdivenlerden indi. ''N'oldu?'' dedi Miyase. Kız utana sıkıla ''Biliyorum saat geç ama biraz sabahki banklarda oturup konuşsak.'' Miyase kızın dediğini garipsemedi ve ''Tamam hadi gidelim.'' Banklara gidene kadar konuşmadılar. Banklara gidince de bir süre sessizlik oluştu.

Sessizliği Miyase bozdu: ''Ne zaman buraya geldin?'' Kız tam konuşmaya niyetliydi ki Miyase ortaya bir soru atmıştı. ''Bugün geldim. Hatta sana soru sorduğum zaman yolculuğum daha yeni bitmişti. Miyase: ''Yolculuğum mu?'' diye sordu. O da mı tek gelmişti? Kız ''Evet yolculuğum. Tek geldim. Aslında planımda başka biriyle gelmek vardı. Ama o kişi köylerde içinin rahat etmediğini söylediği için sadece ben geldim'' dedi. Sıra sıra konuşuyorlardı. ''Nasıl tek sen geldin, neyle geldin peki?'' Kız: ''Arabayla'' Ne! Bir dakika. Kız tekti, yani arabayı o kullanmış olmalıydı. O halde ehliyeti de olmalıydı değil mi? Ehliyet on sekiz yaşında alınıyorsa... ''ON SEKİZ YAŞINDAN BÜYÜK MÜSÜN?!'' diye bağırdı Miyase. Kız ona on beş yaşında gibi gelmişti. Ve ailesiyle geldiğini düşünmüştü. ''Evet yirmi üç yaşındayım'' Miyase kızın bunu söylemesiyle şaşkınlıktan açılan ağzını daha da açtı. Miyase'den üç yaş büyüktü yani bu kız. Miyase hızlı hızlı ''Tamam, yarın işlerim var, yatmam gerek, görüşürüz!'' diyerek tam eve koşacaktı ki kız kolundan tuttu ve endişeli bir ifadeyle ''Tamam ama yarın tekrar konuşalım tamam mı?'' dedi, Miyase'nin kolunu bıraktı.

Miyase giderken "ADIM AHSEN BU ARADA!" diye bağırdı. Miyase de kendi ismini bağırarak söyledi. Eve girdiğinde kendini koltuğa bıraktı. Adını bile bilmediği kendisinden büyük birine umursamazca davrandığı için utanmıştı. Evdeki işlerini yapıp yatağına yattı ve bütün gece o sohbeti düşündü.

Sabah kalktığında yüzünü yıkadı. Aynaya bakakaldı. Ahsen' le dün tanışmıştı. O bugün gelmişti ama Ahsen daha yeni gelmişti. Banyodan çıkıp eşyalarını düzenleyip bir yere koymaya koyuldu. İş bittiğinde çöpleri çıkarmaya çıktı. Çöpü attıktan sonra tekrar eve gitmek için döndüğünde Ahsen' in otuz iki diş gülümsediğini gördü. "Bugün tekrar konuşacaktık" Miyase Ahsen' in akşam konuşurken kolunu tuttuğunu ve bir şeyler söylediğini duymuştu ama dinlememişti. Şimdi anlamıştı. Miyase: "Üzgünüm o zaman stresle ne dediğini dinlemeyip geçiştirmiştim. Şimdi işim var. İşim bittikten sonra da konuşamayız" dedi. "Neden?" diye sordu Ahsen. Miyase gideceğini bilerek söylememişti. Ahsen' in nedenini sorması kötü olmuştu. Cevap verdi: "Bugün Kurşulu' nun merkezine gitmem gerek. Çünkü bugün gidiyorum" "Biraz daha merkeze doğru mu gideceksin?" "Evet, ben de bugün oraya gideceğim. İstersen seni bırakabilirim." Miyase nasıl gideceğini belirlemişti ama Ahsen' e olan davranışlarını telafi etmek için kabul etti. "Tamam, olur. Senin ne zaman gitmen gerekiyor?" diye sordu. Ahsen: "Öğleden sonra gitsem iyi olur. Sen ne zaman gideceksin?" diye sordu. Miyase: "Benim de öğlen gitmem lazım." "Tamam. Biraz erken gitsem bir şey olmaz. Eşyalarını düzenlemeyi bitirdiğinde beraber bagaja yerleştiririz." dedi Ahsen Miyase' den sonra. Miyase el salladı ve eve gitti.

Çabuk çabuk işini halletti ve biraz uzandı. Yapacak çok şeyi yoktu ama hepsini teker teker yaptığı için yorulmuştu. Her şey bitmişti. Hasret çekmemek için burada gezdiği yerleri tekrar görmek istiyordu ama çok yer vardı. Arabada zaten o yollardan geçecekleri için gerek olmadığını düşündü. Ahsen' e gidip tamam olduğunu söylemeye karar verdi. Evine gitti.

Çok uzak değillerdi. Gidip hazır olduğunu söyledi, eşyaları bagaja koydular ve arabaya bindiler. Görüşmek üzere Bursa, tabi eğer mümkünse... Ahsen arabayı sürmeye başladı. Bu sefer sessizlik oluşmadı. Miyase konuştu. "Bankların oradaki denizde bir çocuk boğulmuş biliyor musun?" Ahsen: "Kurtulmuş mu peki?" dedi. "Bilmem, ben de bir teyzeden duydum." diye cevapladı Miyase. Sohbet akıcı bir şekilde devam ediyordu. "Bana denize girilir mi diye sormuştun. Sence girilir miymiş?" diye söz devam etti Miyase. Ahsen burnundan güldü. "Girilirmiş, berrak güzel bir deniz." diye cevapladı. Miyase gülümsedi. Denize ne ara girmişti ki? Miyase tam bunu soracakken cama çarpan bir taş onu durdurdu. Arabanın camına bir taş çarptı. Sonra biraz daha, daha sonra birkaç tane daha ve daha fazla. Sonra daha büyük taş parçaları çarpmaya başladı. Heyelan... Böyle bir durumda ne yapacaklarını ikisi de bilmiyordu. Ahsen toprak yığınınından kaçmak için daha hızlı sürse de nafileydi. Miyase kendi kafasını ve Ahsen' in kafasını yere eğdi. En son büyük bir gürültü koptu. Miyase' nin en son hatırladıkları bunlardı.

Gözlerini açtığı anda onu karşılayan şey yabancı bir tavan oldu. Hastanedeydi. Gözlerini biraz daha görebilecek şekilde biraz daha açtığı anda çok seçemiyordu ama büyük ihtimalle hemşire olan birini gördü. Hemşire odadan çıkıp iki kişiyle geldi.

Bu iki kişinin kim olduğunu anlamadı. Sonra aklına amcası ve yengesi geldi. Kurşunlu'nun merkezine yengesi ve amcasının yanına gidecekti. Onlarla beraber gemiyle İstanbul' a gidecekti ancak kaza olunca nasip olmamıştı. Miyase birkaç dakika sonra kendine gelebildi. Yengesi "İyi misin Miyase?" dedi. Kaza dün olmuştu. Nasıl iyi olabilirdi ki? "Hayır, çoğu yerim ağrıyor, Kafamı sürekli eğik tuttuğumdan olacak boynum da iyi değil" dedi. "Doğru. Daha dün oldu. Nasıl iyi olasın ki?" dedi. Biraz sustuktan sonra tekrar konuştu yengesi. "Bir hafta sonra taburcu olabilir dediler." "Hmm öyle mi? Siz ne yapacaksınız?" diye meraklandı Miyase. " Bekleriz seni. Bir hafta o kadar da uzun bir süre değil" dedi yengesi.

Miyase'nin aklına çok şükür Ahsen geldi. O neredeydi? İyi miydi? Amcasına sordu: "Benim yanımda biri daha var mıydı? Amcası: "Nerden bilecez biz? Dürbünle sizi izlemiyoz hoş!" dedi. İzmirliydi ve oranın şivesini konuşuyordu. Miyase başka bir şekilde sormak istedi ama çekindi. "Doğru diyorsun amca" dedi.

Bir hafta. Bu bir hafta boyunca merak, endişe, korku, heyecan gibi duygular birbirini izledi. Artık cidden İstanbul' a gidiyorlardı. Ahsen' den hala bir belirti yoktu. Kime sorsa ya bilmiyor ya da anlaşılmaz cevaplar alıyordu. Sonunda Bursa' dan İstanbul' a giden deniz yolundaydılar. Miyase yine düşüncelere dalmıştı. Ahsen' i ilk başta sevmemişti. Ama o akşam sohbetinden sonra içinde ona karşı bir sempati beslemeye başlamıştı. Ona belli etmese de seviyordu onu. Kazadan dolayı da kendini biraz suçlu hissediyordu. O Ahsen' in gideceği yere daha erken gitmesine sebebiyet vermişti. Ahsen daha geç gelseydi belki de kaza önceden olup bitecekti.

Yanımdaki boş koltuğa birinin oturduğunu duydu. Oturan kişi "Bu gemiye binilir mi?" diye sordu. Miyase bakmadan cevap verdi; "Evet, binilir. Bence güzel bir gemi". Aklına Ahsen' le olan ilk konuşması geldi.

O da deniz için böyle sormuştu. “Deniz de berrak ve güzeldi sanki” dedi oturan kişi. Bu Miyase’ nin Ahsen’ in sorusuna olan cevabıydı. Miyase oturan kişiye baktı. Ahsen karşısında pişkin pişkin sırtıyordu. Miyase o kadar mutlu oldu ki. Ahsen’ e sımsıkı sarıldı. Ahsen de Miyase’ nin sırtına hafifçe pat pat diye vurdu. Dışarıdan yine dalga sesi geliyor, gemi karadan uzaklaşıyor, güneş her yeri ısıtıyordu. İki kişi ise aslında bir hafta geçmesine rağmen sanki yıllardır görüşmedikten sonra ilk kez görüşmenin mutluluğunu yaşıyorlardı...

Meryem AÇAR

O BANA ÖZEL

Onun adı Şirin. Evet, yanlış duymadınız. Onun adı Şirin. Şirin'in ismini ona anneanesi vermiş. "Neden vermiş?" dediğinizi duyar gibiyim. Şirin'in kuzenleri çok yaramazmış. Anneanesi buna çok üzülürmüş. Şirin doğduğunda onun uslu ve uysal bir çocuk olması için isminin Şirin verilmesini istemiş. Şirin'in anne ve babası da onu kırmamış.

Şirin büyümüş adı gibi şirin bir kız olmuş ama Şirin ismini pek beğenmemiş. Anneanesi onu çok severmiş. Ona hep "Şirin'im" dermiş. Şirin bir gün dayanamayıp anneannesine: "Benim ismim neden başka kimsede yok, neden bana bu ismi verdin anneanne?" diye sormuş. Anneanesi sabrederse ona bunu ilerde çok güzel bir şekilde anlatacağını söylemiş. Şirin sabırla bu günü beklemeye başlamış.

Aradan üç ay geçmiş. 0 hafta ünlü bir ressamın eserleri Ankara'da sergilenecekmış. Şirin'in resimlere özel bir ilgisi varmış. Bu haberi duyunca çok heyecanlanmış ama Şirin İstanbul'da yaşıyormuş. Şirin'in sergiyi görme isteğini bilen anneanesi, ona trenle Ankara'ya gitmeyi teklif etmiş. Tren yolculuğu Şirin için farklı bir deneyim olur hem de ismiyle ilgili sorduğu soruyu cevaplamak için bir fırsat olur diye düşünmüş. Şirin bu teklifi duyunca sevinçten havaya hoplamış. Hemen hazırlıklara başlamışlar. Yolculuk günü gelince anne ve babasıyla vedalaşıp, anneanesiyle trene binmişler. Tren yolculuğu çok güzelmış. Şirin geçtiği yerlerdeki manzaraların bol bol fotoğraflarını çekmiş. Beş saate yakın bir yolculuktan sonra nihayet Ankara'ya varmışlar. Kısa bir şehir içi yolculuğundan sonra sergi alanına da ulaşmışlar.

Şirin sergideki resimleri tek tek hayranlıkla incelerken anneanesi içinden "İşte şimdi zamanı!" diye geçirmiş.

Şirin'e incelediği resimleri işaret ederek: “Bak kızım bu resimlere paha biçilemiyor. Onları değerli kılan, onlardan yalnız tek bir tane olmaları. Evet, senin ismin de pek yaygın değil. Bu senin özel olduğunu gösterir. Sen bizim bir tanecik kızımızsın. Biz seni çok seviyoruz.” demiş. Şirin çok duygulanmış. Gözleri dolarak anneannesine sarılmış. Şirin anneannesinin sözlerinden öyle çok etkilenmiş ki dönüş yolunda hep bu sözleri düşünmüş.

Artık ismi ile alakalı aklında bir soru kalmamış. Yeni tanıştığı insanlar ona bu ismi kimin verdiğini sorarsa onlara gururla: “ Bu ismi bana nadir bulunan bir sanat eseri gibi tek ve biricik olmam için anneannem verdi” dermiş.

O Şirin. Dünyalar tatlısı Şirin. İsmi ve anneannesini çok seven Şirin...

Eslem AL

GİZEMLİ SAAT

0 gün öğretmenleri Hilal ve sınıfına "Peygamberler" hakkında kura çektiler bir yazı ödevi vermiştir. Hilal eve gidip ailesi ile beraber yemek yedikten sonra Hz. Muhammed'in hayatını araştırmaya karar verdi (Kurada Hilal'e Hz. Muhammed çıkmıştı.) Hilal araştırırken masasının üzerinde ilk defa gördüğü bir saat ona bakıyordu. Hilal bu saati çok beğenmişti ve saat normal saatlere göre çok garipti. Sayılar yerinde bir ekran vardı ve Hilal o ekranı bir türlü açamadı. Sonra sınıf arkadaşı olan Nur Hayat ' a göstermeye karar verdi çünkü arkadaşı Nur (Hilal ona Nur diyordu) bilgisayar gibi elektronik eşyalardan anlayan biriydi.

Okula gitti ve öğle arasında Nur 'un yanına gidip gösterdi ve "Bu saati dün odamda buldum. Çok uğraşsam da ekranı bir türlü açamadım. Bana yardım eder misin?" dedi. Nur saati eline aldı. O da saati çok beğenmişti. Açmayı denese de o da Hilal gibi açmayı beceremedi. En sonunda bir tuşa dokundu ve saat açıldı. İki de saatin açıldığına çok sevindiler fakat saat yüksek ve tiz bir ses çıkardı ve bir süre sonra sustu. O an Hilal ve Nur herkesin sustuğunu gördü. Nur saati göstererek Hilal'e: "Bak" dedi. Saatte şunlar yazılıydı: "Eğer bilemezseniz peygamberi, sonsuza kadar kalacak İstanbul kimse yokmuş gibi." Ve saatten bir ses yükselerek Hilal ve Nur 'u içine çekti. Hilal ve Nur birbirine bakarak ne olduğunu anlamaya çalıştı.

En sonunda Hilal: "Neredeyiz biz? Bu saat bizi nereye getirdi?" diye sorunca Nur: "Hiçbir fikrim yok fakat peygamberden söz ettiğine göre geçmişe geldik." dedi. Biraz yürüdükten sonra birkaç adamın ayak sesini duydular. Hilal ve Nur çalılıklara saklandılar ve onların gitmesini beklediler.

Adamlar çalılıklardan geçerken “O geldi diyorlar” diyordu. Nur Hilal’e “O dedikleri kim olabilir? Bizim bulmamız gereken peygamber olma ihtimali var mıdır?” dedi. Hilal ise: “Bilmiyorum ama olabilir. Gel bu sefer de şu tarafa doğru gidelim.” dedi. İlerledikleri yer gül kokuyordu. Sanki birkaç kişi koli koli gül almış da oraya dikilmişti ve o kokuyordu. Nur, gül kokan eve girmeye çalışırken saat onları başka bir yere ıslınladı. Hilal: “Bu sefer neredeyiz acaba?” diye sordu. Nur: “O gül kokuları bir evden bütün mahalleye nasıl yayılabilir anlayamıyorum doğrusu. Ayrıca o adamlar neden orada korkarak öyle konuşuyordu? Bana şu an hiçbir şey mantıklı gelmiyor.” dedi ve şunu ekledi “Bu sefer de bir şeylerin olması için dolaşmamız gerek sanırım.” dedi. Ardından Hilal ile dolaşmaya başladılar. Bir süre sonra bir evden düğün sesleri geldiğini işittiler. Biri, biri ile evlenmişti fakat kimin kiminle evlendiğini bilmiyorlardı. Nur: “ Acaba kim kiminle evlendi ?” dedi. Hilal: “Kapıyı dinlesek biri görür mü sence?” diye sordu.

Nur bence görmezler, deyince birlikte kapıyı dinlemeye başladılar. Bir ara orta yaşlı bir erkek sesinin “ Hatice, Tahire kapı mı çaldı bir bakar mısınız?I dediğini duydular ve saklandılar. Tam kapı açılırken saat onları başka bir yere ıslınladı. Hilal: ”Artık neredeyiz diye sormayacağım çünkü alıştım.” dedi ve şunu da ekledi “Hadi gel şu tarafa gidelim.” dedi ve bir dağa geldiler. Dağın içinde ise mağaralar vardı. “Buraya neden geldik acaba?” dedi Nur ama Hilal ona “Bekle, sanırım hangi peygamber olduğunu anlamaya başladım.” dedi. Bir adamın daha doğrusu bir ışığın koştüğünü gördüler. Işık koşarak eve girdi. Hilal dedi ki: “Evet, hangi peygamber olduğunu şimdi anladım. Hatırla, öğretmen ne demişti? Hz. Muhammed doğduğunda o mahallede gül kokuyordu bu yüzden peygamberimizin simgesi güldür. Peygamberimiz, Hz. Hatice lakabı ise Tahire olan biri ile evlenmiştir. Ve Nur Dağı’nda Hira Mağarası’nda ilk vahyi almış bu yüzden korkarak, koşa koşa eve gitmiştir hatırladın mı?” dedi . Artık Nur Hayat da hangi peygamber olduğunu anlamıştı. Saatin üzerinde bir yazı belirdi. “Buldunuz mu peygamberi, evet dinliyorum cevap nedir?” Nur ve Hilal aynı anda “Hz. Muhammed” dediler ve saat “Tebrikler, bildiniz. Özgürsünüz, özgür artık iliniz.” dedi ve onları 2024 ‘ e ıslınladı.

Belinay SAKALLI

MAVİ KAPILI ODA

Ewa Otelinde Roza ve ailesinin ilk günleriydi. Tatil için bu otelde bir hafta boyunca kalacaklardı. Roza kahvaltıdan sonra annesinden izin alıp oteli keşfetmeye başladı. Önce ilk katları gezdi. Otelin çok güzel bir manzarası vardı. Roza alt katları da çok merak etmişti. Yarın ilk işi alt katları gezmekti.

Sabah olunca tekrar annesinden izin aldı ve alt katları gezmeye başladı. Aşağı inmek için asansöre bindi. İkinci kata inmek istedi ve düğmeye bastı fakat asansör bir anda sallanıp aşağı düştü. Roza çok korktu O asansörün birinci katta sıkıştığını düşünürken asansör çok daha aşağıda kalmıştı. Roza daha çok korkmaya başlamıştı. Bir anda asansörün kapısı açıldı.

İçeri göz kamaştıran bir ışık girdi. Roza korkarak ilerledi. Önüne üç kapı çıktı. Sağ ve solda duran kapılar beyazdı fakat ortada duran kapı maviydi. O mavi kapı çok ilgisini çekti ve kapıyı açtı. Kapının önünde bir oyuncak ayı duruyordu. Oyuncak ayı eline aldı, iki adım attı ve duvarda bir gölge gördü Roza çok korktu ama merakına yenik düşerek iki adım daha attı. Küçük bir çocukla göz göze geldi. Çocuk Roza'yı gördüğü için korkudan tir tir titriyordu. Roza onun çocuk olduğunu görünce biraz rahatlamıştı. Tam çocuğu sakinleştirmek için yanına yaklaştığında kapı bir anda kapandı. Roza kapıyı zorladı fakat kapı bir türlü açılmadı. Çocuğu daha fazla korkutmamak için çocuğun yanına gitti ve ona: "Sen kimsin?" diye sordu. Çocuk titrek sesiyle: "Ben Alex ,beş yaşındayım. Otelde gezerken kayboldum ve kendimi burada buldum. Kapı kapandı ve bir daha açılmadı." dedi.

Çünkü içeride kapının kolu yoktu sadece dışarıdan açılıyordu ve şimdi Roza daha çok korkmaya başlamıştı.

Ne yapacağını bilemiyordu. Oda otelin en ıssız yerindeydi. Bağırса da kimsenin duymayacağını biliyordu ama annesinin ve babasının onu arayacağını biliyordu. Oturup beklemekten başka çareleri yoktu. Odanın penceresi bile yoktu. Roza çocuğu hep sakinleştirmeye çalışıyordu. Birkaç saat geçti. Roza'nın annesi ve babası kızlarının kaybolduğunu anlamaya başlamışlardı. Zaten Alex'in annesi ve babası günlerdir Alex'i arıyorlardı.

Roza ve Alex çok acıkmış ve susamışlardı. Otelde herkes bu iki çocuk için ayaklanmıştı. Bütün oteli aramaya başladılar. Roza, Alex'e kaç gündür burada olduğunu sordu. Alex: "Sanırım iki gündür buradayım. Çok acıktım ve çok susadım." dedi. Alex çok bitkin düşmüştü. Roza ne yapacağını düşünürken kapının önünde tıkırtılar gelmeye başladı. Roza hemen ayağa kalkıp: "Kim var orada!" diye seslendi. Tıkırtılar daha da çoğalmaya başlamıştı. Roza: "Bize yardım edin!" diye bağırdı. Ses gelmeyince kapiya vurmaya başladı. Roza kulağını kapiya yaklaştırdı. Nefes sesleri geliyordu.

Sonra bir havlama sesi geldi. Kapının önündeki otelin köpeği Tom'du. Tom, onları kokularından bulmuştı. Roza ona: "Bize yardım getir!" diye bağırmaya başladı. Tom havlayarak yukarı çıktı. Herkes otelin lobisinde polisin etrafında Roza ve Alex'in nerede olabileceğini araştırıyordu. O anda Tom yanlarına geldi. Sürekli havlayarak aşağıyı gösteriyordu. Polis Tom'un bir şeyler anlatmak istediğini anlamıştı. Polis Tom'un arkasından yürümeye başladı. Merdivenlerden aşağı indi ve mavi kapının önünde durup daha çok havlamaya başladı. Polis kapıyı açtı. Roza ve Alex'in kenarda oturmuş titrediklerini gördü. Hemen onları kucaklayıp yukarı çıkardı. Anneleri ve babaları onları görünce çok sevinmişlerdi. Aynı zamanda akıllı köpek Tom'u ödüllendirdiler. Polis Roza ve Alex'e acil durumlar için bir düdük verdi. Roza ve Alex o düdükleri sonsuza kadar yanlarından ayırmayacaklardı.

Irmak Şevval HAMARAT

